

ФРИЦ ЛЕЙБЪР
Х БЕЛЕЖИ ПЕШЕХОДНАТА
ПЪТЕКА

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

*Всякакви твари, големи и малки,
имат крака.*

*Но само човекът се движи на
колела.*

Текстът се основава на Глава 7: „Първи сблъсъци между сектите на Автомобилистите и Пешеходците“, том III от монументалната „Бъргърова история на автомобилното движение“, публикувана от Фондацията за изучаване на двадесет и втория век.

Опърпаната старица с огромната пазарска чанта беше стигнала точно до средата на пешеходната пътека, когато забеляза огромната черна кола, устремена към нея.

Зад дебелото армирано стъкло седмината пътници се виждаха неясно, като да бяха във вътрешността на капсула за гмуркане.

Старицата осъзна, че няма време да стигне навреме никой от двата тротоара. Автомобилът имаше много по-голяма маневреност и тя неизменно щеше да свърши в канавката. Беше безсмислено да се опитва да ги залъже, като се престори, че продължава напред и в последния момент да хукне обратно, каквато би била обичайната реакция на всяко едно дете. Рефлексите ѝ бяха твърде бавни.

От високоговорителите на колата се разнесе любезен, безличен смях, достатъчно силен да се чуе над рева на мотора.

Откъм пешеходците, струпани по двата тротоара, се разнесоха ужасени вопли.

Старицата бръкна в торбата си и извади огромно синьо-черно автоматично оръжие. Стисна го с две ръце и откатът я заблъска, както необязден кон мята ездача си на родео.

Прицелвайки се в основата на армираното стъкло, както опитен ловец се цели през наведените напред рога в уязвимия гръбнак на галопиращ воден бивол, старицата успя да стреля три пъти, преди колата да я премаже.

От десния тротоар млада жена в инвалидна количка изкрещя сочно проклетие по адрес на пътниците в колата.

Смайтди Уинтър, шофьорът, никак не беше доволен. Последният изстрел на старицата беше поразил двама от спътниците му. Пробивайки подсиленото стъкло, стоманеният куршум беше разкъсал шията на Фипс Макхийт и беше приключил пътя си в главата на Хорвъндайл Харкър.

Вбесен, Смайтди Уинтър изви колата надясно и я засили към тротоара. Пешеходците, сред които и един младеж с патерици, се пръснаха и изпокриха в тесни улички и входи на сгради, но той успя да види сметката на момичето в инвалидната количка. След това бързо подкара напред, за да се измъкне от Гетото и да се добере до Предградията. На предната му дясна броня като своеобразен трофей се беше закачил нечий бастун. Независимо, че жертвите от двете страни бяха на равно, той се почувства гневен и депресиран. Неговият сигурен подреден свят изглежда се разпадаше.

Докато спътниците му тихичко оплакваха Хорви и Фипс и безшумно бършеха кръвта им, той придоби мрачно изражение и заклати глава.

— Не трябва да позволяват на бабките да носят магнуми — промърмори на себе си.

Уидърспун Хобс, седнал от другата страна на предния труп, се съгласи с кимване.

— Изобщо никакво оръжие не трябва да им позволяват да носят. Леле, как мразя Пешеходците — изропта той, загледан в собствените си съсухрени крака и добави надъхано: — Колела завинаги!

Последиците от инцидента веднага се усетиха из целия град. На комбинираното бдение за старицата и момичето в инвалидната количка един разгорещен оратор заклейми фашистите, укрепени зад белите стени на предградията и припомни на слушателите си преданията за стария Лос Анджелис, където пешеходците са били абсолютно неприкосновени, дори когато не са се движили по пешеходни пътеки. Освен това, той призова за протестно шествие на подковани ботуши върху елегантните голф игрища и площадки за петанк^[1] на моторизираните.

В крематориума Сънисайд, където бяха отнесени телата на Фипс и Хорви, също тъй вдъхновен, но вероятно доста по-красноречив оратор напомни на събралите се за легендарното законодателство на Чикаго, където на пешеходците беше забранено да носят огнестрелни оръжия и дори само да стъпеха на пешеходната пътека, можеха да бъдат правомерно пожертвани. Той също съвсем недвусмислено заяви, че единственият начин да се реши проблемът с Гетото, е да се изтребят населението му с помощта на няколко туби бензин и клечка кибрит.

На здрачаване от бедняшките покрайнини на града се измъкнаха банди измършавели младежи и навлязоха в обширния кръг на предградията, където разрязваха беззащитни гуми, стреляха по скъпи кучета пазачи и драскаха мръсотии по съвършено чистите миниавтомобили на домакини, които никога не се отдалечавах на повече от шест пресечки от дома си.

В същото време екипи млади мотоциклетисти от предградията се спуснаха с рев на мотори през най-отдалечените махали на гетото, погнаха децата по тротоарите, мятаха бомби миризливки през прозорците на жилищата и пръскаха стените на колибите с черен спрей.

Инциденти бяха докладвани дори в самия градски център, който обикновено се явяваше неутрална зона — тук някой хвърлил тухла, там някой сякъл с колата си ъгъла на тротоара, дори в елегантния двор на автоклуба се появиха чудовищни бронирани пикапи.

Градската управа веднага реагира като спря всякакво автомобилно движение между Центъра и Предградията и нареди жителите на Гетото да не напускат домовете си за двадесет и четири часа. Общинските служители се придвижваха само с верижни автомобили и подскачаха на пого-стикове, за да демонстрират, че не вземат ничия страна.

Наложеният ден без всякакво движение на крака и колела беше прекаран в усърдна подготовка за жадувана мъст. Зад спуснати гаражни врати под предните капаци на автомобилите бяха монтирани оръжия, стрелящи през фигурката на капака; незаконни подсичащи остриета бяха заварявани към джантите, а ръбовете на стоманените брони бяха заточвани до остротата на бръснач.

Докато нервни гвардейци подскачаха по опразнените тротоари на Гетото, мъже и жени с мрачни изражения и черни ленти на ръцете се придвижваха през мрежа от тайни тунели и странични врати, като разпространяваха сред жителите едрокалибрени огнестрелни оръжия и паважни плочи с шипове, струпваха каменни купчини на стратегически места по покривите и дълбаеха нагоре от тунелите, минаващи под улиците, за да приготвят капани за колите. Децата се подготвяха да заливат кръстовища с хлъзгава сапунена смес след мъкнало. Комитетът за безопасност на Пешеходците, понякога наричан Плъховете на Робеспьер, се подготви да използва осигурените тъкмо за такъв специален случай две противотанкови картечници.

След залез, в резултат от неуморните призови на правителствените служители, представители на Пешеходците и Автомобилистите се срещнаха в една обширна неутрална зона на границата между Предградията и Гетото.

Веднага се поведе разгорещен спор дали Смайтди Уинтър е пропуснал да свирне предупредително, преди да се засили към старицата, дали пък бабката не е открила стрелба преди още колата да е приближила достатъчно, за да се чуе клаксонът ѝ; колко от колелата на автомобила са се качили на тротоара, когато е ударил момичето в инвалидната количка и прочее. Докато редовите граждани се надвикваха, Висшият Пешеходец и Главният Автомобилист си размениха предпазливи намигвания и се дръпнаха настрана от останалите.

Извиващите се червени светлини на стотиците керосинови факли и загадъчното пулсиране на хилядите сигнални лампи, монтирани върху жълтите подвижни прегради, обграждащи мястото на срещата, осветяваха двете трагични, напрегнати лица.

— Преди да обсъдим най-важните неща, един въпрос — подхвана Главният Автомобилист. — Какъв е коефициентът на вмменяемост при вашите възрастни?

— 41 и постоянно пада — отвърна Висшият Пешеходец. — Едва успявам да си намеря помощници, които да са поне на половина психически здрави.

— Нашият коефициент е 37 — информира го Главният Автомобилист и сви рамене безпомощно. — Колелцата в главите на хората ми се въртят все по-бавно и не мисля, че нещата скоро ще се подобрят.

— Казват, че коефициентът на вменияемост на правителството е само 52 — каза събеседникът му със също тъй примирено свиване на раменете.

— Ами, явно трябва да скалъпим още някой компромис — предложи единият мъж без ентузиазъм. — Макар че, да си призная, понякога си мисля, че ние всички сме видения в нечий параноичен сън.

След два часа напрегнати преговори беше постигнато новото споразумение между Автомобилисти и Пешеходци. Според една от неговите точки огнестрелните оръжия на пешеходците трябваше да се ограничат до по-малък калибър и мощност, а автомобилите трябваше да свирнат отчетливо три пъти, докато са все още на една пресечка разстояние от пешеходците, които се канят да прегазят на пешеходна пътека. Ако двете колела на колата се случеше да се качат на тротоара, това променяше пътнотранспортната смърт от убийство по невнимание до убийство втора степен. На слепите пешеходци се разрешаваше да носят ръчни гранати.

Правителството веднага се хвана на работа. Точките на новото споразумение бяха оповестени по високоговорители и разлепени по афиши. Групи от полицаи и психосоциални работници се пръснаха из гетото с подскоци и припълзяване, за да конфискуват незаконните оръжия и да инжектират успокоителни на най-буйните граждани. Екипи хипнотерапевти и механици минаваха от къща на къща и от гараж на гараж в предградията, припявайки конформистки мантри и сваляйки незаконните орнаменти по колите. По съвет на един независим психиатър, който твърдеше, че това ще помогне да се канализира излишната агресия, беше обявено, че ще се проведе бикоборски турнир, но плановете веднага бяха отменени, поради протести от Лигата на благоприличието, която имаше множество членове и от двете прослойки.

Призори забраната за движение навсякъде беше отменена. След няколко неловки момента стана ясно, че *статуквото* е непокътнато.

Смайтди Уинтър подкара лъскавата си черна машина по външния градски периметър. Дебел болт с две плътни подложни шайби от двете

страни запълваше пробойната, направена от пистолета на старицата в предното стъкло.

От тавана на колата му отскочи парче тухла. Куршуми обсипаха страничните прозорци. Смайтди прокара носна кърпа по врата си под яката на ризата и се усмихна.

Една пресечка по-нататък по улицата търчаха хлапета, подвикваха обиди на автомобилистите и ги дразнеха. След едно от децата накуцваше дебело куче с шипове по нашийника.

Смайтди форсира двигателя си. Не удари никое от децата, но отнесе кучето.

Предупредителна светлина на таблото го информира, че предната дясна гума губи налягане. Трябва да е прегазил шиповете. Той натисна съседния бутон за аварийно напмпване и светлината угасна.

Смайтди се обърна към спътника си, Уидърспун Хобс и произнесе със замислено задоволство:

— Обичам светът да е нормален и подреден. Да постигаш известен успех, но не толкова, че да те зашемети. Да търпиш известни загуби, но само колкото да те направят по-издръжлив.

Уидърспун Хобс беше примижал и оглеждаше следващата пешеходна пътека. В центъра ѝ се виждаше голямо кафеникаво петно, от което излизаха отпечатъци от автомобилни гуми.

— Виж, Смайтди, тук прегази онази старица. Едно не може да се отрече — бабката имаше хъс.

— Да, тук я прегазих — съгласи се той безстрастно.

Припомни си трагичното сбръчкано като на вещица лице, което бързо се уголемяваше пред него, тресящите се рамене, облечени в черно, белите кръгове на очите и откри, че този ден му се струва страшно скупчен.

[1] Петанк — вид игра с топки, търкалящи се върху равна повърхност. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.